

uægtelig med et Olieblad. Paa den anden Side svinger det ærede Medlem Hr. Pinstrup en bloddryppende Tomahawk. Som Høvding for de jydsk Landboforeninger udtaler han omtrent saadan: Vi tilsiger Regeringen vor Støtte til den mest haardhændede Nedskæring af Krigstidens ødsle Bevillinger. Ja, fuld Harmoni er der ikke mellem disse tre Udtalelser, Trontalens, det ærede Medlem Hr. Himmelstrups og det ærede Medlem Hr. Pinstrups. Men i moderne Musik spiller, efter hvad man siger, Harmonien ikke den Rolle som i tidligere Tid, og det er maaske netop det fine ved det, at der her lyder disse tre disharmoniske Udtalelser.

Hvad man nu vil mene herom, saa er det jo sikkert, at den foretagne Nedskæring ikke hidtil har haft de bebudede vel-signelsesrige Virkninger for Erhvervslivets Blomstring. Hertil er nu vel i og for sig ikke særlig meget at sige. Det er naturligvis kun paa begrænsede Omraader, at den overhovedet er naaet til at gøre sig gældende, saaledes som det ogsaa antydes i Trontalen, og der vil jo gaa langt over et Aar endnu, inden den fulde Virkning indtræder, og naturligvis endnu længere, inden Virkningen indtræder af de Besparelser, som maatte blive gennemført i denne Samling. Af den øjeblikkelige Tilstand kan der derfor ganske vist intet sikkert sluttes med Hensyn til Nedskæringens Virkning for Erhvervslivet; og dog kan der maaske sluttes een Ting, nemlig det, som vi allerede tidligere har sagt, at som øjeblikkeligt virkende Middel mod den øjeblikkelige Krise havde denne Nedskæring ikke stor Værdi, heller ikke for Erhvervslivet. At den var paakrævet af andre Grunde, og at den i det lange Løb vil være værdifuld, ogsaa for Erhvervslivet, ja, det er en Sag for sig. At Sagen imidlertid ikke vil være klaret heller i det lange Løb, selv om denne Nedskæring er fuldt gennemført, er kommet til fuld Virkning, antager jeg, at selv den højtærede Statsminister nu vil indrømme. Indrømmelsen ligger i øvrigt allerede deri, at man fra Regeringens Side nu har fremsat de Lovforslag, som man i sidste Samling viste os, men ikke vilde fremsætte, saa længe vi forhandlede, som det hed, med Socialdemokraterne, et højest ejendommeligt Koketteri fra Regeringens Side, som jeg imidlertid ikke skal opholde mig længe ved. Vi ser nu i disse fremsatte Lovforslag en udstrakt Haand, og selv om de efter vort foreløbige Skøn hverken er heldigt formede eller tilstrækkelige, vil vi naturligvis med Glæde optage en Realitetsforhandling om dem. Vi vil gerne betræde de Veje, som fra anden

Side maatte blive foreslaaet — dette Standpunkt har vi altid indtaget og vil ogsaa indtage her —, for saa vidt disse Veje ved en Undersøgelse maatte vise sig at have Udsigt til at føre til Maalet, men vi tror imidlertid nu, som vi troede det før, at det vil være nødvendigt for det danske Samfund at indrette sig ogsaa handelspolitisk efter den Verden, som omgiver os. I en lang Aarrække levede vi herhjemme paa det Dogme, at den bedste Udenrigspolitik for et lille Land var ingen Udenrigspolitik at have. Dette Dogme blev brutalt ombragt af Verdenskrigen, og det har ikke senere vist sig, medens saa mange andre af de Dogmer, som da blev slaaet ihjel, jo fører en Gengangertilværelse. Dette har ikke vist sig, thi nu forstaar jo alle, at et lille Land blot som Medlem af Folkenes Forbund maa have en Udenrigspolitik. Det er altsaa en Ting, som Udviklingen efter Krigen har ført med sig. Paa ganske tilsvarende Maade har vi levet paa og lever endnu handelspolitisk paa den Trossætning, at den bedste Handelspolitik for et lille Land er ingen Handelspolitik at have, ingen Erhvervs politik at have. Bortset fra en begrænset Landbopolitik, væsentlig gaaende ud paa at slagte Godserne og oprette Husmandsbrug, har vi i lange Tider i Virkeligheden ikke herhjemme haft nogen Erhvervs politik. Vi har det endnu ikke; det fremgaar klart af Trontalen, hvori det siges: „Vort Forhold til fremmede Lande er godt og i stadig tilfredsstillende Udvikling“. Det staar der virkelig. Hele Offentligheden ved, at de Handelstraktatforhandlinger, vi har ført med Spanien, er gaaet i Staa. Alle ved, at vi i de sidste Aar har gjort det ene Forsøg efter det andet, alle mislykkede, paa at bevæge Norge til en mere imødekommende Behandling af forskellige danske Eksportartikler, f. Eks. Planteskoleartikler, som først udelukkedes under Henvisning til Mund- og Klovesygen og, da den holdt op, udelukkedes ved Takster, der praktisk talt er prohibitive. Alle ved, at vore Forhandlinger med Tyskland med Hensyn til Indførsel og Transit af Landbrugsprodukter har været yderst utilfredsstillende i deres Forløb. Er det virkelig denne Udvikling, som man betegner som tilfredsstillende? Er det Lukningen af det ene Marked efter det andet, som betegnes paa denne Maade? Er det Meningen, at disse Ord skal være en Opmuntring til Landbruget? Er det ærede Medlem Hr. Pinstrup tilfreds? Eller Hr. Hauch i Landstinget? Han giver jo ellers lejlighedsvis sin Utilfredshed til Kende, naar den socialdemokratiske Re-